

VIIVI LOKK:

Koolilapsed hoiavad õpetaja hinge noorena

Viivi Lokk on olnud Tallinna 32. Keskkooli eesti keele õpetaja ja aastatel 1997-2000 gümnaasiumi õppealajuhataja. Seoses Tallinna 32. Keskkooli läheneva 45. juubeliga rääkis Viivi oma kooliteest, kuidas sai temast eesti keele õpetaja ja tema ajast Tallinna 32. Keskkoolis.

Kus ja millal alustasite Teie oma kooliteed?

Läksin kooli 1966. aastal. Selleks oli Tallinna 46. Keskkool ehk praegune Pelgulinna Gümnaasium. Elasin Ristiku tänaval, kus oli väga kena ja armas keskkond. Tallinna 46. Keskkool oli minu kodukooliks 6. klassi lõpuni, siis kolisime me perega Sütiste teele.

Nagu tolel ajal paljud, said ka minu vanemad Mustamäele korteri. Mustamäel läksin ma kooli, mille nurgakivi panemist ma isegi pealt nägin – selleks kooliks oli Tallinna 43. Keskkool ehk praegune Tallinna Tehnikagümnaasium. Lõpetasin seal koolis 1977. aastal II lennu.

Ühel päeval sai minust Tallinna Ülikooli ehk sel ajal Eduard Vilde nimelise Pedagoogilise Instituudi üliõpilane. Ma õppisin seal eesti keele ja kirjanduse õpetajaks.

Kuidas sai Teist eesti keele õpetaja?

Pedagoogiline tegevus saatis mind juba lapsepõlves, kui nii võib öelda. 43. Keskkoolis panid ikka õpetajad mind klassi ette ja mulle see väga meeldis, tegi lausa au. Mul oli vedada ka üks tähekeste rühm. Selline pedagoogiline tegevus sai minu sihiks ja huviks.

Kirjandus oli aga minu kirg. Juba keskkoolis oli mul alati mõni raamat kaasas. Kui oli tunnis igav, siis mina lugesin. Eriti meeldis mulle n-õ Eesti Vabariigi aegne kirjandus, millest paljud ei olnud uuesti trükki jõudnud Nõukogude Eestis, seal hulgas ka nn keelatud kirjandus. Mul oli Tallinnas sugulasi, kes suutsid Tallinna suurpommitamise ajal säilitada oma raamatukogud ning kelle juurest sai lugemiseks väärtkirjandust.

Õpetaja minust saigi. Ma läksin tööle juba ülikooli ajal.

Viivi Lokk.

Erakogu

Kuidas viis Teie tee Tallinna 32. Keskkooli?

Pärast ühte aastat Riispere Põhikoolis, tulin koos perega tagasi Tallinnasse. Sel hetkel vajati Tallinna 32. Keskkooli eesti keele õpetajaid ja nii ma sinna sattusingi. See oli super, et asjad nii läksid!

Millised mälestused on Teil sellest ajast?

Ma sain kohe ühe väga kogenud õpetaja klassi. Tegemist oli sellise põhikooli klassiga, kus oli tõsiselt värvikaid isiksusi. Nende endine õpetaja oli aga hästi range. Ma tundsin ennast tõelise algajana kui tema, endine klassijuhataja, käis oma klassi jätkuvalt kontrollimas. Kõik tõusid püsti ja mina krapsasin ka. Muidugi oli see mulle äärmiselt häiriv ja ma tundsin, et minu autoriteeti õhnestatakse. Mulle sai kiiresti selgeks, et sellist õpetajat minust kunagi ei saa, kes hirmuvalitsemisega distsipliini ja korra saavutab.

Minule kui noorele õpetajale oli kõik uus ja võib-olla seepärast ka natuke hirmus. Ja muidugi direktor Kelder... Mulle tundus, et terve maja kartis teda. Siis, kui ta koridori peal ringi käis, tõmbasid kõik kõhud sisse, võtsid valveseisaku ja no mina ka. Tegelikult peeti temast väga lugu, ta oli põhimõttekindel koolijuht.

Minu jaoks oli kohutav karistus see, kui ta astus sõnagi lausumata klassiruumi ja kustutas tuled. Vahetunnis ei tohtinud tuled põleda. Juba sel ajal hoiti kokku ja oli keskkonnasõbralik mõtlemine. Tema käitumisest ja tule kustutamise liigutusest oli mulle selge, et olin valesti käitunud.

Härra Keldriga seoses tuleb meelde veel see, et iga õpetaja sai ülesandeks mingit kooliüritust korraldada. Kelder tuli siis minu juurde ja ütles: „Nii Viivi, nüüd on sinu korraldada põhikooli jõulupidu! See on sinu eksamitöö!“ (naerab) See tekitas kõhedust, kuid tuli päris lahe.

Õpetajate ühispilt Tallinna 32. Keskkooli ees 1989. aastal. Viivi Lokk on tagareas vasakult teine.

Erakogu

Õpilased olid laval ja me tegime näärietenduse. Laabus päris kenasti, aga ma mäletan seda pinget, hirmu ja tahet – soovi näidata, et ma suudan. Ta ei öelnud kunagi midagi halvasti, aga tema olemus ja autoriteet oli see, mis mõjus.

Sel ajal niinimetatud mentoreid ei olnud, aga ma saavutasin kohe väga hea klapi paljude vanade kogenud kolleegidega. Meil tekkis teisel korrusel kihvt oma tiim, kus olid peale minu veel Naima Klitsner, Kersti Taev, Silvi Klein, Hille Peegel, Malle Vakepea ja Ina Tammekand. Ma ei tea, kas sobib öelda, et me tegime tol ajal suitsu ka. Ja muidugi suitsetasid need kooli kõige huvitavamad isiksused. Meil oli alati huvitav ja kihvt koos jutustada. Kui ma nüüd tagantjärele mõtlen, siis meie toredat seltskonda iseloomustaski see, et me ei olnud oma aine kretiinid. Meid huvitas kõik, mis meie ümber ühiskonnas toimus. Meil oli koos väga tundliku ühiskonnanärviga inimesed ja juttu jätkus kauemaksiki.

Õige pea ma enam põhikoolis ei õpetanudki – minust sai gümnaasiumi õpetaja.

1980ndate lõpus olid põnevad ajad, nii ühiskonnas kui ka koolielus. Rautjärve maakonnast, Rootsist saadeti abipakke, koolimööblit, riideid, õppevahendeid jne. Kogu areng koolis käis kaasas riigi arenguga. Näiteks krooni ehk oma raha tulemine – sel ajal lõpetas minu tüdrukute klass, kooliaasta pidi rahavahetuse tõttu varem lõppema. See oli väga põnev aeg. Meie kool

9.c klassi lõpupilt 1989. aastal Tallinna 32. Keskkooli ees. Klassijuhataja Viivi Lokk on Erakogu keskmises reas paremalt teine.

oli väga ahne kõike uut endasse ammutama. Oli aeg, kui vene keelt ei tahetud õppida, meie õpilased olid aktiivsed roheliste jalgrattaretkedel osalejad, oli fosforiidisõja aeg. See oli võimaluste maa. Lisaks see tõsiselt lahe meeskond ja kihvtid õpilased. Meil oli tõsiselt lahe atmosfäär!

Mind kutsuti paralleelselt ka tööle Tallinna Reaalkooli. 1995. aastal lahkusin koolist tollal erakoolina tegutsevasse Jaan Tõnissoni Instituuti, mis oli tänapäevases mõttes erakool.

1997. aastal kutsus tollane direktor Mari Anna Puskar mind kooli tagasi, minust sai gümnaasiumiosa õppealajuhataja.

2000. aastal läksin ma tööle haridusametisse ja olen siin töötanud 15 aastat.

Kas Teil on endiselt kontakt Meie kooliga?

Ma suhtlen oma vanade armsate kolleegidega: Mari Puskari, Krista Sillari, Hille Peegli. Meil on aeg-ajalt kokkusaamisi, suhtlen ka oma Soome kolleegidega Rautjärvelt. Ma ikka jälgin, mis koolis toimub. Küll distantsilt.

Mis elutõe Te endaga sealt koolist kaasa võtsite?

Ma sain sealt kaasa väga palju erinevaid elutarkusi, kõigepealt austuse inimeste vastu. See oli ka enne, aga see sai erilise tähenduse. Väga hea meeskonnatöö oskuse. Ja ka selle, mida ma endas kreedona olen kaasas kandnud – õpilased on alati targemad kui meie. Õpilased on alati väga head koostööpartnerid ja parim sünnib ainult koostöös ja usalduses. Kunagi ei tohi rahul olla, alati tuleb otsida, vaadata ringi avatud silmadega. Tuleb tunnistada oma vigu ja julgeda eksida. Need, kes teevad, need ka eksivad. Need julgevad parandada ja tunnistada. Mul ei ole ühtegi halba hetke meenutada tööst Tallinna 32. Keskkoolis.

Milline on Teie kõige vahvam mälestus Tallinna 32. Keskkoolist?

Ma olin noor õpetaja. Oma arust juba päris tähtis ja oli esimene koolipäev. Sel ajal oli ikka kombeks, et õpetaja tuleb sisse ja lapsed tõusevad püsti. Mäletan, et vaatasin veel oma uusi kingi ning esimene samm ja pikali. Kukkusin täitsa pikali sinna pingirea vahele. Õpilased ei teadnud, kas naerda või mulle appi tulla. Mina aga lamasin pikali maas ja naersin südamest. See oli nii lahe algus, selline hoppa-sisenemine klassiruumi. See murdis ka 1. septembri hirmu. Õpetaja lihtsalt tuli viskas end pikali, kõik saime kohe naerda ja nüüd oli jaksu, et uuele kooliaastale vastu minna. Rohkem ma seda võtet küll kasutanud pole, aga minu meelest oli see parim.

See oli tore, et kui mõnel õpetajal oli raskusi tunnis korra pidamisega, siis kutsuti ikka mind. Ma polnud siis veel õppealajuhataja, lihtsalt paluti appi.

Õpilased tegid lahedaid trikke, tõesõna. Äge oli! Mu armas grupiõde läks tundi ja laua peal on lumest tehtud alasti naine. Või näiteks see, et õpilased pandid lampide peale lumepallid sulama. Nad mõtlesid välja igasuguseid tempe, ma ei tea, kas tänased õpilased neid teevad... Jumala lahedad jõulupeod, õpetajad olid laval, tegid igasuguseid trikke.

Noorus on meie tulevik ja hoiab õpetaja hinge noorena.

Kas Te igatsete Tallinna 32. Keskkooli tagasi?

Ma ei ole võib-olla kahetsenud seda teed, mida ma olen valinud. Ma armastan 32. Keskkooli jätkuvalt väga. Ütlen ausalt, et minus elab ikka veel igatsus oma kooli järele... Ma näen lausa unes, kuidas ma tunde annan!

Kärolin Heilo, 11D